

POLÈMICA ENTRE MÚSICS, AJUNTAMENT I DIPUTACIÓ DE VALÈNCIA

L'Orquestra Municipal, al carrer

El primer dia de febrer, l'Orquestra Municipal de València va interpretar un passatge de la *Quinta* de Beethoven al mig del carrer de les Barques, davant el Teatre Principal de València, com a protesta per la supressió del concert que hi tenien previst.

Els problemes escenogràfics d'un muntatge teatral que s'hi estrenava la mateixa nit n'era la causa. Un retard en el transport va impedir el debut musical de l'obra *Aquarius* del valencià F. Cano, i les interpretacions del *Concert núm. 21 en do major*, de Mozart, i el *Concert per a orquestra*, de Bartók. Un deliciós programa —segons el entesos— que havia previst les assistències del compositor Cano i el pianista Joaquín Achúcar-

L'Orquestra Municipal de València va actuar fa algunes setmanes enmig del carrer. Era una protesta més que va traure de nou a la llum una situació professional precària, poc clara i conflictiva.

Miquel Alberola

Últimament, i per raons externes a l'art, l'Orquestra Municipal de València és tema de primera pàgina en els mitjans de comunicació. Això és ben trist. Fa uns anys ja es va intentar desfer l'agrupació creant un dèficit de places: els jubilats no eren reemplaçats. I, encara que d'un any ençà s'ha ocupat alguna vacant, el gran problema continua.

Molts dels membres del col·lectiu municipal han de compaginar el treball d'orquestra amb el de professor de conservatori i director de bandes —menors o majors, tant se val. I sen-

Dalt, Josep Gandia Casimiro. A la dreta, Manuel Galduf dirigint l'Orquestra Municipal de València.

ro, que a tal efecte s'havia desplaçat des de Londres.

Amb la decepció va venir la resposta: interrupció del tràfic i manifestació melòdica. El *happening* no va sorprendre els veïns, perquè la música al carrer és una cosa consanguïna als valencians, i, pel to festiu, bé podia tractar-se de la Cavalcada del Ninot o l'anunci del carnestoltes d'Orriols. Qualsevol cosa.

Després va ser el rebombori, la polèmica verbal i la instrumentalització política dels fets. La música desafina: té problemes.

se dedicació absoluta només es pot aspirar a la melodia de trinxera. D'altra banda, el pressupost atorgat —450 milions anuals— és contradictori amb la situació, ja que amb aquest preu hauriem de tenir una excel·lent formació musical. Als sectors de la crítica musical hi ha la convicció que resultaria més barat dur la Filarmònica de Londres. Javier Casal, secretari tècnic d'orquestra i banda de l'Ajuntament de València, junt amb Manuel Galduf, director de l'Orquestra, amb la fogositat de la imminència, enduriren les declaracions; ara, amb la calma de la perspectiva, el secretari vol substrallar l'espontaneïtat de l'acte. «Només és una anècdota escandalitzadora —diu Casal—, però en sentit positiu. És a dir, en el sentit que un fet que s'ha repetit durant molts anys amb una freqüència excessiva i amb una clandestinitat tremenda, ara s'ha posat en relleu. Arriba un moment on només caben dues alternatives: anar-se'n trists i resignats o posar de manifest que s'ha produït aquesta circumstància. Ni la intencionalitat de l'Orquestra, ni la del director ni la meua, no ha estat acusar ningú: només volíem destacar un fet real, perquè quan s'ha d'optar en aquesta ciutat, sempre s'opta per suprimir el concert. Fins ara l'Orquestra no ha tingut totes les atencions necessàries.»

«¿Responsables? —prosegueix Javier Casal—. Tots en som en certa mida, però jo no al·ludiria a responsabilitat com a culpabilitat. Si hi ha algú que no és en absolut culpable és el regidor de cultura, Vicent Garcés. Jo ja li havia comunicat el dia anterior que hi havia mal ambient i no podíem

resignar-nos simplement a anul·lar el concert. L'actitud de Josep Gandia Casimiro, director del Teatre Principal, té certa lògica, perquè primer són els seus espectacles, però jo pense que amb excessiva alegria va dir fora el concert. I a mi, personalment, això no em satisfà».

Pel que fa a la utilització de la sala del Teatre Principal, el seu director, Josep Gandia Casimiro ha explicat a EL TEMPS que hi ha «un acord institucional entre la Diputació de València i l'Ajuntament, segons el qual la sala es cedeix a l'orquestra de manera gratuïta, sempre que la producció regular del Teatre ho permeta. Quan és impossible, se'ls avisa, i l'Orquestra ha de trobar el lloc adequat. El conflicte va ser el resultat d'una irresponsabilitat absoluta del secretari tècnic de l'Orquestra. En el sentit que, en un moment que l'Ajuntament té prevista la construcció d'un Auditorium, el problema és transitori. Nosaltres els havíem avisats a temps —en tenim proves. Tot va ser un acte d'histerisme del senyor Javier Casal, que va fer una protesta d'ell mateix».

«Muntar una espècie de manifestació estranya —detalla Gandia Casimiro— on es degradava l'Orquestra —només li faltava passar la gorra per demanar almoïna— és crear una mala imatge del Teatre i l'Ajuntament. És una ingratitud cap al personal i la direcció del Teatre, que sempre hi han col·laborat».

Des de la perspectiva de l'Ajuntament de València, Vicent Garcés, regidor de cultura, creu que el gest de l'Orquestra té l'abast d'assenyalar les necessitats d'infraestructura de l'enti-

tat musical. «L'Ajuntament —explica el regidor— està proposant-ne fórmules de solució, la més important és la construcció de l'Auditori, que ja té el 50 per cent de l'obra feta i és pràcticament segur que a principis del 87 estarà totalment acabat.»

«Tant l'Orquestra com la Banda Municipal —continua analitzant Vicent Garcés— estan en uns moments d'expansió. Estem tractant de millorar-ne les dotacions de personal i aconseguir que altres institucions públiques hi col·laboren, ja que sense aquesta ajuda serà molt difícil que l'Ajuntament pugui fer front a les necessitats importants. Per a nosaltres, mantenir les dues entitats —l'Orquestra i la Banda— significa una despesa que ultrapassa els 400 milions de pessetes anuals, i estem intentant que tant la Diputació Provincial de València com la Conselleria de Cultura, com també el Ministeri de Cultura, s'incorporen a través d'alguna fórmula a la finançació. No sabem dates encara, però serà impossible arribar a un acord abans del 87.»

«Arran d'aquest fet —comenta Garcés amb indignació—, agafant-lo com a excusa, la dreta municipal ha llançat una campanya, dins i fora de l'Ajuntament, tractant de fer-me'n responsable. Per a la dreta, significava un moment d'acaçament i de fer un conflicte més gran que no era, i, sobretot, buscar unes responsabilitats allà on no són. Ja estic un poc acostumat a aquestes reaccions.»

Beethoven —m'imagino— no havia previst el caràcter reivindicatiu de la *Quinta*. La peça, en tot cas, ha esdevingut el preludi d'una greu situació. □

Nova periodicitat mensual.

Comandes i subscripcions:
Estrella, 13-4
46007-València

LLUITA: La revista de l'independentisme

Subscriu-te
per telèfon
331 64 82

Una publicació mensual per a tots els xiquets i les xiquetes valencians. Ara, també als quioscs.

Cada dissabte, a les onze, a Radiocadena (O.M. 1314), al programa de Toni Mestre, CAMACUC intervé com a invitat.

CAMACUC